

ارتباط راهبردهای مقابله‌ای و سبک‌های اسنادی با خطر فرار از منزل در دختران نوجوان شهر مشهد

حسین شاره^۱، دکتر علی اصغر اصغریزاد فرید^۲، دکتر رخداره یزدان دوست^۳

Relationship between Running Away from Home with Coping Strategies and Attributional Styles in Female Adolescents in the City of Meshed

Hossein Shareh*, Ali Asghar Asgharnejad Farid ^a, Rokhsare Yazdandoost ^b

Abstract

Objectives: This study was conducted to examine the relationship of coping strategies and attributional styles with the risk of running away from home, among female adolescents. **Method:** 500 females from Meshed city (located in north east of Iran) high schools at districts 2, 5 and 7 were selected using random cluster sampling. All subjects completed 4 questionnaires: demographic characteristics, Risk of Running Away from Home, Coping Strategies, and Attributional Styles. Data were analyzed using Pearson correlation and stepwise multiple regression. **Results:** There was significant relationship between female's running away from home and social support coping strategies, physical and emotional inhibition, stable-unstable aspects of failure, and stable-unstable, internal-external, and total-partial aspects of success in Attributional Styles Questionnaire. Regression analysis revealed a significant role for physical and emotional inhibition strategies and total-partial success in female's running away from home ($p<0.01$). **Conclusion:** There was significant correlation between coping strategies and attributional styles with risk of females' running away from home.

Key words: running away; coping strategies; attributes

[Received: 13 February 2008; Accepted: 21 July 2008]

چکیده

هدف: پژوهش حاضر با هدف بررسی رابطه بین راهبردهای مقابله‌ای و سبک‌های اسنادی با خطر فرار از منزل در دختران نوجوان انجام شد.
روش: ۵۰۰ دانشآموز دختر مقطع متوسطه و پیش‌دانشگاهی مناطق دو، پنج و هفت آموزش و پرورش شهر مشهد که به شیوه تصادفی- خوش‌های انتخاب شده بودند، به کمک پرسش‌نامه ویژگی‌های جمعیت شناختی و پرسش‌نامه‌های خطر فرار از منزل، راهبردهای مقابله‌ای و سبک‌های اسنادی بررسی شدند. داده‌ها به کمک ضریب همبستگی پیرسون و رگرسیون خطی چندمتغیره به روش گام به گام تحلیل شدند.
یافته‌ها: بین راهبردهای جلب حمایت اجتماعی، مهار جسمانی و مهار هیجانی با خطر فرار دختران از منزل و همچنین بین بعد پایدار- ناپایدار موقعیت شکست و ابعاد درونی- بیرونی، پایدار- ناپایدار و کلی- جزئی موقعیت موقوفت در پرسش‌نامه سبک‌های اسنادی با خطر فرار دختران از منزل همبستگی معنی داری وجود داشت. نتایج تحلیل رگرسیون نشان‌دهنده نقش بر جسته‌تر راهبردهای مهار جسمانی و مهار هیجانی و بعد کلی- جزئی موقعیت موقوفت در خطر فرار دختران از منزل بود ($p<0.01$). **نتیجه‌گیری:** بین راهبردهای مقابله‌ای و سبک‌های اسنادی با خطر فرار از منزل ارتباط معنی داری وجود دارد.

کلیدواژه: فرار از منزل؛ راهبرد مقابله‌ای؛ اسنادها

[دریافت مقاله: ۱۳۸۶/۱۱/۲۴؛ پذیرش مقاله: ۱۳۸۷/۴/۳۱]

^۱ دانشجوی دوره دکترای روانشناسی بالینی، تهران، خیابان ستارخان، خیابان نیایش، خیابان شهید منصوری، انتیتو روانپردازی تهران، مرکز تحقیقات بهداشت روان. دورنگار: ۰۰-۰۶۵۰-۶۸۵۳ (نویسنده مسئول).
^۲ دکترای روانشناسی عمومی، استادیار دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی- درمانی ایران؛
^۳ دکترای روانشناسی بالینی، استادیار دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی- درمانی ایران.

* Corresponding author: Postgraduate student in Clinical Psychology, Iran University of Medical Sciences. Tehran Psychiatric Institute and Mental Health Research Centre, Shahid Mansoori Alley, Niayesh St., Sattarkhan Ave., Tehran, Iran, IR.Fax: +9821-66506853. E-mail: hsharreh@yahoo.com.au; ^a PhD. in General Psychology, Assistant Prof. of Iran University of Medical Sciences; ^b PhD. in Clinical Psychology, Assistant Prof. of Iran University of Medical Sciences.

مقدمه

(۱۳۷۵). افرون بر آن، پایگاه هویت در دختران فراری بیشتر از نوع پراکندگی است (شاره و آقامحمدیان شعریاف، ۱۳۸۶). پایگاه هویت پراکندگی با راهبردهای مقابله‌ای کنارنیامدن، نادیده‌گرفتن مشکل و کاهش تنش در نوجوانان مرتبط است (غایی، عاطف وحید، دژکام و محمدیان، ۱۳۸۴).

هر چه سطح احترام به خود، واقعیت‌سنじ، انعطاف‌پذیری، تحمل استرس، کنترل تکانه، شادکامی، خودآگاهی هیجانی، مسئولیت‌پذیری اجتماعی، حل مسأله و هوش هیجانی کلی در دختران بالاتر باشد، خطر فرار آنها از خانه کمتر است (شاره، اصغرثزاد فرید، یزدان‌دوست و طباطبایی، ۱۳۸۵). لیندسى^۱، کورتز، جارویس، ویلیامز^۲ و ناکرود^۳ (۲۰۰۰) به بررسی عوامل پرداختند که باعث می‌شود یک نوجوان بر تنش‌ها چیره شود و از این رو اقدام به فرار نکند. در پژوهش یادشده بازشناسی توانایی‌های درونی خود و تکیه بر استادهای درونی از مهم‌ترین عوامل موفقیت در زمینه از سرگذراندن چالش‌ها و جلوگیری از فرار شناخته شده است. بررسی دیگری نشان داد که داشتن سبک استادی کلی به شکست‌ها در نوجوانان مؤسسه‌ای و داشتن سبک استادی ناپایدار به موفقیت‌ها در نوجوانان عادی می‌تواند پیش‌بینی کننده احساس تنها در این دو گروه باشد (هان^۴ و چوی^۵، ۲۰۰۶). بنابراین برنامه‌ریزی برای بازسازی سبک‌های استادی نوجوانان فراری و مؤسسه‌ای شده برای کاستن از مشکلات آنها به ویژه احساس تنها و گوشگیری لازم است.

با توجه به این که فرار دختران بیشتر به دنبال فشارهای روانشناختی انجام می‌شود و با در نظر گرفتن این که راهبردهای مقابله‌ای و سبک‌های استادی نقش مؤثری در واکنش فرد به رویدادهای تئیدگی‌زا دارند، پژوهش حاضر با هدف «تعیین ارتباط راهبردهای مقابله‌ای و سبک‌های استادی با خطر فرار دختران از خانه» انجام شده است تا راهکارهایی برای کاهش این مشکل اجتماعی پیشنهاد کند. یافته‌های این

نوجوانی یکی از مهم‌ترین و حساس‌ترین دوران زندگی انسان به‌شمار می‌رود. دختران در دوره نوجوانی در مقایسه با پسران تئیدگی بیشتری را تجربه می‌کنند و در برابر این تئیدگی‌ها معمولاً به صورت هیجان‌محور پاسخ می‌دهند. یکی از آسان‌ترین راه‌های هیجان‌مدارانه برای رویارویی با تنش‌ها فرار است (معظمی گودرزی، ۱۳۸۰). فرار دختران فرآیند یک سازوکار روانی و ذهنی در نوجوانان است که برای رسیدن به یک امنیت درونی و رهایی از سلطه والدین، زندگی خانه به دوشی را برمی‌گزینند.

برآوردهای محافظه‌کارانه گویای آن هستند که سالانه ٪۲ کودکان ۱۲ تا ۱۸ ساله از خانه فرار می‌کنند (دیمان، ۲۰۰۰). بررسی‌ها نشان می‌دهند که فرار از خانه در دختران نوجوان از شیوع بالاتری برخوردار است (شارلین^۶ و مورباراک^۷، ۱۹۹۲؛ شبکه ملی فرار و خدمات جوانان^۸، ۱۹۸۵؛ کورتز^۹، جارویس^{۱۰} و کوهن^{۱۱}، ۱۹۹۱؛ مک‌کنزی^{۱۲} و یتس^{۱۳}، ۱۹۹۱)، به طوری که از خانه فرار می‌کنند دختر هستند (شبکه ملی فرار و خدمات جوانان، ۱۹۸۵).

در ایران نیز شمار نوجوانان فراری به گونه نگران‌کننده‌ای در حال افزایش است به طوری که شمار دختران فراری در سال ۱۳۷۸، ۲۰ برابر بیشتر از سال ۱۳۶۵ بوده است و در چهار ماه آخر سال ۱۳۸۰، ۶۱۵۶ نوجوان فراری دستگیر شده‌اند (صمدی‌راد، ۱۳۸۱). به طور متوسط روزانه ۴۹ مورد فرار از منزل به مرکز ساماندهی کودکان و نوجوانان فراری وابسته به شهرداری تهران گزارش می‌شود (برزگر، ۱۳۸۲).

میزان عوامل تئیدگی‌زا و به کارگیری شیوه‌های مقابله هیجان‌محور در دختران فراری بیش از دختران عادی است. پژوهش‌ها هم چنین نشان می‌دهند که دختران فراری در رویارویی با رویدادهای تئیدگی‌زا به علت آستانه تحمل پایین، به جای رویکرد شناختی مؤثر، از راهبردهای هیجانی ناکارآمد و استادهای بیرونی بهره می‌گیرند، از منبع کنترل بیرونی برخوردارند، و اغلب با تفکرات غیرمنطقی خود، شرایط نامساعد را غیرقابل تغییر می‌دانند. از این رو در برابر ناکامی‌ها و سختی‌ها به‌زودی بردباری خود را از دست می‌دهند و بیشتر به صورت تکانشی واکنش نشان می‌دهند (شارلین و مورباراک، ۱۹۹۲؛ نیک‌سرشت، ۱۳۸۰؛ استادی،

1- Deman	2- Sharelin
3- Mor-Barak	
4- National Network of Runaway and Youth Services	
5- Kurtz	6- Jarvis
7- Cohen	8- Mackenzie
9- Yates	10- Lindsey
11- Williams	12- Nackerud
13- Han	14- Choi

تجدیدنظر بعدی به ۳۲ پرسش افزایش یافت (بیلینگز و موس، ۱۹۸۴). در پژوهش حاضر پرسشنامه ۳۲ اماده‌ای که حسینی قدمگاهی (نورعلی، ۱۳۸۳) آن را تنظیم نموده است به کار برده شد. این پرسشنامه پنج گونه راهبرد مقابله‌ای را می‌سنجد: مقابله مبتنی بر حل مسئله (سه ماده)، مقابله مبتنی بر مهار هیجانی (۱۱ ماده)، مقابله مبتنی بر ارزیابی شناختی (پنج ماده)، مقابله مبتنی بر مهار جسمانی یا جسمانی کردن مشکلات (نُه ماده) و مقابله مبتنی بر جلب حمایت اجتماعی (چهار ماده). حسینی قدمگاهی (نورعلی، ۱۳۸۳) ضریب پایایی بازآزمایی این پرسشنامه را ۰/۷۹ گزارش نمود.

پرسشنامه سبک اسناد (ASQ) اسنادهای علی افراد برای پیامدهای مثبت و منفی در ابعاد کانون علیت، ثبات و کلی بودن را ارزیابی می‌کند. شکل اصلی این پرسشنامه (سلیگمن و همکاران، ۱۹۷۹) دارای شش موقعیت اسنادی برای پیامدهای مثبت (موفقیت) و شش موقعیت دیگر اسنادی برای پیامدهای منفی (شکست) می‌باشد. برای اجرای این پرسشنامه از آزمودنی خواسته می‌شود تا تصور کند که هر یک از موقعیت‌ها برای وی واقعاً روی داده است و سپس علل مربوط به هر رویداد را در ابعاد درونی- بیرونی، پایدار- ناپایدار و کلی- جزیی یادداشت نماید. در این پژوهش پرسشنامه‌ای که اسلامی شهربابکی (۱۳۶۹) اقتباس و تدوین نموده، به کار برده شد. این پرسشنامه دارای ۱۰ موقعیت فرضی است (پنج موقعیت مثبت و پنج موقعیت منفی). نمره گذاری به صورت لیکرت پنج گزینه‌ای است و برای موقعیت شکست و موفقیت به طور جداگانه محاسبه می‌شود. سلیگمن و همکاران (۱۹۷۹) در بررسی پایایی پرسشنامه سبک اسنادی، ضریب آلفای آن را در گروه‌های فرعی به شرح زیر تعیین نمودند: پیامد منفی درونی ۰/۴۴، پیامد مثبت درونی ۰/۳۰، پیامد منفی پایدار ۰/۶۴، پیامد مثبت پایدار ۰/۵۴، پیامد منفی کلی ۰/۶۴ و پیامد مثبت کلی ۰/۵۸. پیترسون^۱ و همکاران (۱۹۸۲) ضریب پایایی بازآزمایی در

بررسی می‌تواند متخصصان بهداشت روان را در زمینه شناخت مشکل و درمان افراد در معرض خطر بالا برای این مشکلات یاری دهد تا از این راه بتوان به موقع از رخداد چنین آسیب‌هایی پیش‌گیری کرد و به سلامت جامعه کمک نمود. فرضیه‌های پژوهش عبارت بودند از: ۱- بین راهبردهای مقابله‌ای و خطر فرار از خانه همبستگی وجود دارد؛ ۲- راهبردهای مقابله‌ای خطر فرار از منزل را پیش‌بینی می‌کنند؛ ۳- بین سبک‌های اسنادی و خطر فرار از خانه همبستگی وجود دارد؛ ۴- سبک‌های اسنادی، پیش‌بینی کننده خطر فرار از خانه هستند.

روش

جامعه آماری پژوهش شامل همه دانش‌آموزان دختر مشغول به تحصیل در پایه دوم و سوم دوره متوسطه و پیش‌دانشگاهی شهر مشهد و نمونه‌گیری به صورت خوش‌های- تصادفی بود. برای انجام نمونه‌گیری نخست از میان مناطق آموزش و پرورش شهر مشهد سه منطقه و از هر منطقه دو دیبرستان انتخاب شدند. با در نظر گرفتن نسبت کل دانش‌آموزان مناطق و هم‌چنین با حفظ نسبت متغیرهای پایه تحصیلی و رشته تحصیلی، نمونه‌ای به حجم ۵۰۰ نفر به تصادف انتخاب و به پرسشنامه‌های ویژگی‌های جمعیت‌شناختی، خطر فرار از خانه^۱ (RRAHI) (حیدری، ۱۳۸۳)، راهبردهای مقابله‌ای^۲ (CSQ) (بیلینگز^۳ و موس^۴، ۱۹۸۴) و سبک اسنادی^۵ (ASQ) (سلیگمن^۶، ابرامسون^۷، سمل^۸ و بن‌بایر^۹، ۱۹۷۹) پاسخ دادند.

پرسشنامه خطر فرار از خانه (RRAHI) (حیدری، ۱۳۸۳) در ۱۰ محور و با ۵۴ ماده دو یا چندگزینه‌ای ساخته شده که روایی محتوایی آن توسط استادان روانشناسی و کارشناسان آسیب‌های اجتماعی تأیید گردیده است. پایایی بازآزمایی در مدت دو هفته برای دختران فرازی ۰/۹۲ و برای دختران عادی ۰/۹۶ به دست آمد. نمره کل این پرسشنامه از ۷۴ تا ۳۲۳ می‌تواند نوسان داشته باشد. نمره برش (۱۶۵) نشان‌دهنده در معرض خطر بودن جدی برای فرار از خانه است.

پرسشنامه راهبردهای مقابله‌ای (CSQ) را بیلینگز و موس (۱۹۸۱) برای بررسی شیوه پاسخ‌گویی افراد به رویدادهای استرس‌زا ساخته‌اند که نخست دارای ۱۹ پرسش بود و در

- 1- Risk of Running Away from Home Inventory
- 2- Coping Strategies Questionnaire
- 3- Billings
- 4- Moos
- 5- Attribution Style Questionnaire
- 6- Seligman
- 7- Abramson
- 8- Semmel
- 9- von Baeyer
- 10- Peterson

جدول ۱- میانگین و انحراف معیار راهبردهای مقابله‌ای و سبک‌های استاد، و ضرایب همبستگی هر متغیر با خطر فرار دختران از منزل

ضریب همبستگی	میانگین (انحراف معیار)	متغیر
با خطر فرار دختران از منزل		
۰/۰۲۱	(۱/۸۵) ۵/۵۲	حل مسئله
۰/۰۵۵	(۲/۷۴) ۱۰/۸۹	ارزیابی شاختی
-۰/۰۸۵*	(۲/۱۳) ۴/۸۱	جلب حمایت اجتماعی
۰/۲۱**	(۳/۷۰) ۱۷/۱۲	مهار هیجانی
۰/۲۸**	(۳/۵۲) ۵/۰۷	مهار جسمانی
		موقعیت شکست
-۰/۱۷	(۲/۷۷) ۱۴/۹۶	بعد درونی - بیرونی
۰/۱۰**	(۳/۲۲) ۱۷/۹۱	بعد پایدار - ناپایدار
۰/۰۲۷	(۳/۲۵) ۱۴/۷۹	بعد کلی - جزیی
		موقعیت موقفیت
-۰/۰۸۵*	(۲/۸۵) ۱۱/۳۶	بعد درونی - بیرونی
-۰/۰۹*	(۳/۴۲) ۱۲/۱۹	بعد پایدار - ناپایدار
-۰/۱۵**	(۳/۱۹) ۱۳/۲۱	بعد کلی - جزیی

* p<0/05; ** p<0/01

فرضیه نخست پژوهش، مبنی بر این که «بین راهبردهای مقابله‌ای و خطر فرار دختران از منزل ارتباط معنی‌داری وجود دارد» تأیید شد. ضریب‌های همبستگی گویای آن است که هر چه دختران کمتر از راهبرد جلب حمایت اجتماعی و بیشتر از راهبردهای مقابله‌ای مهار هیجانی و مهار بدنی بهره‌گیرند، خطر فرار آنها از منزل بیشتر است. در **جدول ۱** ضریب‌های همبستگی راهبردهای مقابله‌ای با خطر فرار دختران از منزل آورده شده است.

فرضیه دوم، مبنی بر این که «راهبردهای مقابله‌ای خطر فرار دختران از منزل را پیش‌بینی می‌کنند» نیز مورد تأیید قرار گرفت. نتایج تحلیل رگرسیون گام به گام بیان گر این است که راهبردهای مهار بدنی و مهار هیجانی به ترتیب از عوامل مهم پیش‌بینی کننده خطر فرار دختران از منزل بودند که در مجموع ۹/۹ از واریانس مربوط به خطر فرار از منزل را تبیین می‌کنند ($F=۲۴/۹۶$, $p<0/01$). اطلاعات مربوط به ضریب تعیین، خطای معیار برآورد و ضریب‌های رگرسیون تحلیل در **جدول ۲** نشان داده شده است.

یک دوره پنج هفته‌ای برای پیامدهای مثبت و منفی ابعاد درونی، کلی و پایدار را بین ۰/۵۷ تا ۰/۷۰ گزارش نمودند. اسلامی شهریابکی (۱۳۶۹) در بررسی پایایی درونی پرسشنامه سبک استادی، ضریب آلفای پیامد منفی درونی، پیامد مثبت درونی، پیامد منفی پایدار، پیامد مثبت پایدار، پیامد منفی کلی و پیامد مثبت کلی را به ترتیب $0/۴۳$, $0/۷۴$, $0/۷۵$, $0/۷۳$ و $0/۵۶$ برای تعیین روایی این پرسشنامه نشان می‌دهند که نمرات به دست آمده در پرسشنامه، استادهای واقعی آزمودنی‌ها برای رویدادهای خاص زندگی را پیش‌بینی می‌کنند (نورعلی، ۱۳۸۳).

اجراکنندگان آزمون‌ها دو نفر از دانشجویان کارشناسی ارشد روانشناسی بودند که درباره شیوه انجام آزمون‌ها آموزش لازم را دیده بودند. در هنگام گردآوری داده‌ها هر سه پرسشنامه در اختیار آزمودنی‌ها گذاشته شد و در پایان کار با بررسی دقیق، چنان‌چه آزمودنی پرسشی را بی‌پاسخ گذاشته بود از او درخواست می‌شد که به آن پرسش پاسخ دهد. در صورتی که یکی از آزمودنی‌ها باوجود تشویق آزمونگران حاضر به پاسخ‌گویی نمی‌شد، آزمودنی دیگری از همان کلاس و در همان رشته تحصیلی جایگزین می‌شد. داده‌های گردآوری شده به کمک ضریب همبستگی پرسون و رگرسیون خطی چندمتغیره به روش گام به گام تحلیل شدند.

یافته‌ها

میانگین نمرات خطر فرار در آزمودنی‌ها برابر با ۱۲۸/۲۱ (انحراف معیار ۲۵/۵۸) و میانگین سن آزمودنی‌ها ۱۷/۴۴ (انحراف معیار ۰/۷۳) بود. نمره خطر فرار در ۵۴ نفر (۰/۱۰/۸) از آزمودنی‌ها ۱۶۵ و بالاتر بود. به بیان دیگر، ۰/۱۰/۸ آزمودنی‌ها در معرض خطر جدی فرار از منزل بودند (جدول ۱).

جدول ۲- تحلیل رگرسیون خطر فرار از منزل بر پایه راهبردهای مقابله‌ای آزمودنی‌ها

متغیرهای پیش‌بین	ضریب B	ضریب beta	نسبت t	سطح معنی‌داری	ضریب تعیین	خطای معیار اندازه‌گیری
مهار جسمانی	۲/۰۳	۰/۲۸	۶/۵۱	۰/۰۰۱	۰/۰۷	۲۴/۵۸
مهار جسمانی	۱/۶۷	۰/۲۳	۴/۹۲	۰/۰۰۱	۰/۰۹	۲۴/۴۳
مهار هیجانی	۰/۸۵	۰/۱۲	۲/۶۳	۰/۰۰۹		

تحمل او در برابر استرس‌ها بیفزاید و بنابراین خطر فرار او را کاهش دهد. این در حالی است که راهبردهای مقابله‌ای هیجان‌محور با سطوح بالاتر فشار روانی و حمایت اجتماعی کمتر ارتباط دارند (ماگایا^۱، آنسر-سلف^۲ و شرییر^۳، ۲۰۰۵). یافته‌های بالا با یافته‌های بررسی‌های شارلین و موربارک (استادی ۱۹۹۲)، استادی (۱۳۷۵) و بازیاری میمندی (۱۳۷۵) هم‌خوانی دارند.

هم‌چنین بر پایه یافته‌های پژوهش حاضر، استناد موفقیت‌ها به عوامل بیرونی، اختصاصی و ناپایدار و استناد شکست‌ها به عوامل پایدار با خطر فرار از منزل همبستگی مثبت و معنی‌داری دارد و استناد موفقیت‌ها به عوامل اختصاصی، از نقش برجسته‌تری در تحلیل رگرسیون گام به گام برخوردار است. به نظر می‌رسد این سبک استنادی بدینانه تا آن‌جا عزت نفس آنها را پایین می‌آورد که خود را در حل مشکلات تنها دیده و توانایی خود را در رویارویی با سختی‌ها ناچیز می‌پنداشد. آنها می‌کوشند با فرار از سختی‌ها و شرایط دشوار رهایی یابند. این یافته‌ها نیز با پژوهش‌های دیمان (۱۳۸۰)، استادی (۱۳۷۵)، صفادل (۱۳۸۰)، لیندسی و همکاران (۲۰۰۰) و هم‌چنین هان و چوی (۲۰۰۶) هم‌خوان است. بنابراین با توجه به نقش بناهای راهبردهای مقابله‌ای و سبک‌های استنادی در واکنش افراد به استرس و تأثیر این متغیرها بر خودانگاره فرد، دستاوردهای این بررسی بیانگر آن است که بهره‌گیری از برنامه‌های آموزشی و مداخله‌ای در راستای افزایش راهبردهای مسئله‌مدار از جمله راهبرد جلب حمایت اجتماعی و هم‌چنین آموزش سبک استنادی خوشبینانه می‌تواند از جمله راهکارهای عملی برای دخترانی باشد که نمره خطر فرار آنها به نمره برش نزدیک است و در معرض خطر فرار از منزل هستند.

پیشنهاد می‌شود پژوهش بر روی مردان نیز انجام شود و با شناسایی آزمودنی‌های در معرض فرار از منزل، راهکارهای درمانی مناسب برای پیش‌گیری از این رخداد در نظر گرفته شود.

سپاسگزاری

بدین وسیله از مسئولین محترم آموزش و پرورش شهر مشهد و دانشجویانی که پژوهشگران را در انجام این پژوهش یاری رسانده‌اند قدردانی می‌شود.

فرضیه سوم، مبنی بر این که «بین سبک‌های استنادی و خطر فرار دختران از منزل ارتباط معنی‌داری وجود دارد» تأیید شد. یافته‌ها گویای آن هستند که هر چه دختران در موقعیت‌های شکست، تبیین پایدارتر و در موقعیت‌های موفقیت‌تیبین‌های اختصاصی‌تر، ناپایدارتر و بیرونی‌تر داشته باشند، خطر فرار آنها از منزل بیشتر است.

فرضیه چهارم، مبنی بر این که «سبک‌های استنادی خطر فرار دختران از منزل را پیش‌بینی می‌کنند» نیز مورد تأیید قرار گرفت. نتایج تحلیل رگرسیون گام به گام بیانگر این است که بعد کلی-جزیی در موقعیت موفقیت، از عوامل مهم پیش‌بینی کننده نوع استناد در پیش‌بینی خطر فرار دختران از منزل است. یعنی هر چه استناد دختران در موقعیت‌های موفقیت آمیز جزیی‌تر باشد خطر فرار آنها از منزل بیشتر است. این سبک استناد ۲٪ از واریانس مربوط به خطر فرار از منزل را تبیین می‌کند ($F=12/75$, $p=0.01$). ضریب رگرسیون $-1/26$ و ضریب بتا -0.15 بود.

بحث

این بررسی نشان داد که بین راهبردهای مقابله‌ای مهار جسمانی و مهار هیجانی با خطر فرار همبستگی مثبت و بین راهبرد جلب حمایت اجتماعی با خطر فرار از منزل در دختران نوجوان همبستگی منفی و معنی‌دار وجود دارد. تحلیل رگرسیون گام به گام بیانگر نقش برجسته‌تر راهبردهای مهار جسمانی و مهار هیجانی است. به نظر می‌رسد افرادی که از خانه فرار می‌کنند، در برخورد با مشکلات به جای این که مسئله‌مدار عمل کنند و از دیگران مشورت بخواهند، یا به طور هیجانی و تکانشگرانه واکنش نشان می‌دهند و یا این که وقت و انرژی خود را صرف جسمانی کردن مشکلات نموده و در نتیجه فرصت حل مسئله را از خود می‌گیرند. آنها به جای این که مسئله را حل کنند، تنها به طور گذرا هیجان آن را با رفتارهای تکانشی یا جسمانی کردن کاهش می‌دهند، در حالی که این راهکارها در دراز مدت بر مسایل فرد می‌افزایند. رکلیتیس^۴ و نوام^۵ (۱۹۹۹) نشان دادند که راهبرد حل مسئله و راهبردهای مقابله‌ای میان فردی با نشانه‌های کمتر روانشناختی و سطوح بالاتر تحول ایگو^۶ همراه هستند. یکی از روش‌های مسئله‌مدار مشورت گرفتن از دیگران و جلب حمایت آنها برای کاستن از استرس‌ها است. به بیان دیگر، راهبرد جلب حمایت اجتماعی می‌تواند از میزان تندیگی‌های فرد کاسته، بر

۲۴۶
246

۱۵ / No. ۱۵ / Fall 2009
سال پنجم / پیاپی پنجم
۱۵ / ۱۵ / ۲۰۰۹

منابع

- Billings, A. G., & Moos, R. H. (1984). Coping, stress, and social resources among adults with unibipolar depression. *Journal of Personality and Social Psychology*, 46, 877-891.
- Cohen, E., Mackenzie, R. G., & Yates, G. L. (1991). HEADS, a psychosocial risk assessment instrument: Implications for designing effective intervention programs for runaway youth. *Journal of Adolescent Medicine*, 12, 539-544.
- Deman, A. F. (2000). Predictors of adolescent running away behavior. *Social Behavior and Personality*, 28, 261-268.
- Han, E., & Choi, N. (2006). Korean institutionalized adolescents' attribution of success and failure in interpersonal relations and perceived loneliness. *Children and Youth Services Review*, 28, 535-547.
- Kurtz, P. D., Jarvis, S. V., & Kurtz, G. L. (1991). Problems of homeless youths: Empirical findings and human services issues. *Social Work*, 36, 311-314.
- Lindsey, E. W., Kurtz, P. D., Jarvis, S., Williams, N. R., & Nackerud, L. (2000). How runaway and homeless youth navigate troubled waters: Personal strengths and resources. *Child and Adolescent Social Work Journal*, 17, 115-139.
- Magaya, L., Anser-Self, K. K., & Schreiber, J. B. (2005). Stress and coping strategies among Zimbabwean adolescents. *British Journal of Educational Psychology*, 75, 661-671.
- National Network of Runaway and Youth Services (1985). Available on: <http://www.nrcrisisline.org>
- Peterson, C. R., Semmel, A., von Baeyer, C., Abramson, L. Y., Metalsky, G. I., & Seligman, M. E. P. (1982). The Attributional Style Questionnaire. *Cognitive Therapy and Research*, 6, 287-300.
- Recklitis, C. J., & Noam, G. G. (1999). Clinical and developmental perspectives on adolescent coping. *Child Psychiatry and Human Development*, 30, 87-101.
- Seligman, M. E. P., Abramson, L. Y., Semmel, A., & von Baeyer, C. (1979). Depressive attributional style. *Journal of Abnormal Psychology*, 88, 242-247.
- Sharelin, S. A., & Mor-Barak, M. (1992). Runaway girls in distress: Motivation, background, and personality. *Adolescence*, 27, 387-405.
- استادی، رضا (۱۳۷۵). بورسی رابطه باورهای غیرمنطقی و عزت نفس. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی مشاوره و راهنمایی، دانشگاه علامه طباطبائی تهران.
- اسلامی شهریابکی، حیدر (۱۳۶۹). بورسی رابطه بین سبک تبیین و افسردگی در بیماران افسرده یکقطبی و دوقطبی و مقایسه آن با افسراد بهنجار. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی، انتیتو روپرز و روانپزشکی تهران.
- بازاری میندی، مهتاب (۱۳۷۵). بورسی ویژگی های شخصی و میزان تبیین در دختران فراری و عادی. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی. دانشگاه تربیت مدرس تهران.
- برزگر، صادق (۱۳۸۲). فرار درختران. چاپ سوم، قم: نشر جمال.
- حیدری، شیما (۱۳۸۳). بورسی تأثیر آموزش تشذیبی تدریجی و مهارت های حل مسئله بر کاهش تمایل به فرار در دختران در معرض فرار. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی، دانشگاه الزهراء(س).
- شاره، حسین؛ آقامحمدیان شعرابی، حمیدرضا (۱۳۸۶). رابطه بین بایگاه های هویت و فرار دختران از خانه. *مجله روانپزشکی و روانشناسی بالینی ایران*. سال سیزدهم، شماره ۲، ۱۲۲-۱۲۷.
- شاره، حسین؛ اصغریزاد فرید، علی اصغر؛ بیزاندوزت، رخساره؛ طباطبائی، محمود (۱۳۸۵). ارتباط مؤلفه های هوش هیجانی و خطر فرار از منزل در دختران نوجوان شهر مشهد. *فصلنامه رفاه اجتماعی*، سال پنجم، شماره ۲۱، ۲۲۵-۲۴۳.
- صفادل، لیلا (۱۳۸۰). بورسی تأثیر سبک های استادی بر میزان تجربه استرس. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی مشاوره و راهنمایی، دانشگاه علامه طباطبائی تهران.
- صمدی راد، انور (۱۳۸۱). بورسی عوامل اجتماعی و خانوادگی مؤثر بر فرار دختران. خلاصه مقالات اولین همایش ملی آسیب های اجتماعی در ایران. غرابی، بنفسه؛ عاطف وحید، محمد کاظم؛ دژکام، محمود؛ محمدیان، مهرداد (۱۳۸۴). راهبردهای مدارای نوجوانان تهرانی در وضعیت های مختلف هویت. *فصلنامه رفاه اجتماعی*، سال پنجم، شماره ۱۹، ۱۲۵-۱۳۹.
- معظمی گودرزی، بهمن (۱۳۸۰). بورسی تأثیر آموزش تشذیبی تدریجی و مهارت های مقابله ای و حل مسئله بر میزان تبیین و شیوه های مواجهه دختران فراری. پایان نامه کارشناسی ارشد، دانشگاه تربیت مدرس تهران.
- نورعلی، زهره (۱۳۸۳). مقایسه هوش هیجانی، سبک استادی و راهبردهای مقابله ای افسراد موفق و ناموفق در کنکور سراسری سال ۱۳۸۳-۱۴. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی بالینی، انتیتو روپرز و روانپزشکی تهران.
- نیکسرشت، مژگان (۱۳۸۰). مقایسه هیجان خواهی و باورهای غیرمنطقی در نوجوانان عادی و بیوه کار. پایان نامه کارشناسی ارشد روانشناسی، دانشگاه الزهرا (س).
- Billings, A. G., & Moos, R. H. (1981). The role of coping responses and social resources in attenuating the stress of life events. *Journal of Behavioral Medicine*, 4, 139-157.